

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2014, č. j. 46 A 7/2014 – 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2014, č. j. 46 A 7/2014 – 48, **se odmítá.**
- II.** Kasační stížnost proti výroku I. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2014, č. j. 46 A 7/2014 – 48, **se zamítá.**
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jehož výrokiem I. stěžovateli nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků a výrokiem II. byl vyzván k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení za žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu.

[2] Stěžovatel poplatek za podanou žalobu nezaplatil a požádal o osvobození od soudních poplatků. V reakci na tuto žádost mu byl krajským soudem zaslán vzor č. 60 *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*. Stěžovatel podáním ze dne 3. 3. 2014 odmítl předložený tiskopis vyplnit a zaslal své vlastní prohlášení, v němž uvedl, že je svobodný, bydlí v „nenájemním, nevlastnickém, samostatném nebytovém obydlí“, výše jeho zdanitelných příjmů je nulová,

výše nezdanitelných příjmů činí „přes tři tisíce korun měsíčně“. Dále uvedl, že důvodem jeho nevýdělečné činnosti je plná invalidita; výše jeho závazků činí „desetitisíce“ a má „nenarušenou způsobilost zcizovat“. Z prohlášení je dále zřejmé, že stěžovatel je příjemcem „příspěvku na živobytí“, vlastní elektrický psací stroj, digitální televizor, jízdní kolo. Běžné výdaje dle prohlášení stěžovatel vynakládá na „stravu, tisk, jízdné, papír, poštovné, DPH“.

[3] Napadeným usnesením krajský soud stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků a vyzval jej k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč. Z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že krajský soud považoval žalobu stěžovatele za zjevně neúspěšnou, neboť Městský soud v Praze nebyl v projednávané věci pasivně legitimován. O stížnostech proti způsobu vyřízení žádosti o informace rozhoduje nadřízený orgán povinného subjektu. Krajský soud dále dospěl k závěru, že v projednávané věci představuje žaloba stěžovatele další z mnoha případů šikanózního nadužívání práva. Závěrem krajský soud konstatoval, že stěžovatel nedoložil skutečnosti, které uváděl ve svém prohlášení k žádosti o osvobození od soudních poplatků.

[4] Proti napadenému usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, kterou nesouhlasí s tím, že jím podaná žaloba je zjevně neúspěšná, neboť se petitem nedomáhal pouze rozhodnutí o stížnosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), ale i vydání informací po povinném subjektu. Podle stěžovatele se v jeho případě nejedná o kverulantství. Stěžovatel dále považuje jím zasláné čestné prohlášení o majetkových poměrech za dostatečné a doložené.

[5] Nejvyšší správní soud vzhledem k předmětu posuzované věci (tj. kasační stížnost proti rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků) netrval na zaplacení soudního poplatku ani na povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti z důvodu řetězení řešeného problému (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77, oba dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[6] Kasační stížností je usnesení krajského soudu napadeno v celém rozsahu, tj. včetně výzvy k zaplacení soudního poplatku. Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení, nepřijatelná. Rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení je dle judikatury Nejvyššího správního soudu i výzva k zaplacení soudního poplatku ve formě usnesení, neboť se nejedná o rozhodnutí, kterým je zasahováno do jeho práv či povinností. Kasační stížnost proti takovému usnesení je proto s ohledem na výše citované ustanovení s. ř. s. nepřijatelná (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2006, č. j. 5 As 15/2005 – 47, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 2/2008 – 47). Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů kasační stížnost v rozsahu, v němž je napadán výrok II. napadeného usnesení, podle ustanovení § 120 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[7] Stěžovatel nepovažuje svou žalobu za zjevně neúspěšnou, neboť se jí domáhal vydání rozhodnutí o stížnosti dle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím nebo vydání požadovaných informací. Žalovaným přitom byl Městský soud v Praze, který byl v projednávané věci povinným subjektem k poskytnutí požadovaných informací.

[8] Krajský soud uvedl, že o stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace rozhoduje nadřízený orgán dle § 16a odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Městský soud tak nebyl dle krajského soudu pasivně legitimován a žaloba byla zjevně neúspěšná. S tímto závěrem se však Nejvyšší správní soud neztotožnil. Jak vyplývá z judikatury

pokračování

zdejšího soudu, pokud žadatel o informaci nebyla informace v požadovaném rozsahu poskytnuta a žadatel proti tomuto postupu podal stížnost dle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, vyčerpal tím žadatel opravné prostředky ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. V takovém případě je možné se nečinností žalobou domáhat rozhodnutí přímo po žalovaném povinném subjektu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012 – 14, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 4/2009 – 86). Stěžovatel se petitum též domáhal vydání požadovaných informací po povinném subjektu, tj. Městském soudu v Praze. Na základě důvodů uvedených v napadeném usnesení tedy nebylo možné vyhodnotit žalobu jako zjevně neúspěšnou, neboť Městský soud v Praze byl pasivně legitimován a krajský soud v tomto ohledu pochybil.

[9] Namítá-li stěžovatel, že z jeho strany v posuzovaném případě nejde o šikanózní výkon práva, nelze mu přisvědčit. Stěžovatel touto námitkou nerozporoval závěry uvedené v napadeném usnesení a pouze zcela obecně uvedl, že se závěrem krajského soudu ohledně kverulantnosti stěžovatelovy žaloby nesouhlasí. Přímou vztahu ke stěžovateli a jeho žádostem o poskytování informací již Nejvyšší správní soud několikrát dovodil, že se z jeho strany jedná o šikanózní výkon práva. Například rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 – 66, bylo konstatováno, že o uvedený případ se může jednat, vede-li účastník s různými veřejnými institucemi množství sporů týkajících se poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, které často pokračují jako spory soudní, a přitom nejde o spory mající vztah k podstatným okolnostem účastníkovy životní sféry (netýkají se, a to ani nepřímou, účastníkovu majetku, životních podmínek či jiných podobných záležitostí, nýbrž jde o spory vyvolané účastníkovým zájmem o veřejné záležitosti a fungování veřejných institucí). Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil v tomto ohledu s vypořádáním věci krajským soudem.

[10] Stěžovateli je nutno přisvědčit, že zákon nestanovuje přesnou formu, kterou lze doložit majetkové poměry žadatele o osvobození od soudních poplatků. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že ani krajský soud netrval na doložení poměrů účastníka řízení výhradně formou vyplnění formuláře „*Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*“ (příloha č. 20 Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu). Stěžovatel tedy nebyl povinen žádané údaje sdělit soudu výhradně formou vyplnění uvedeného tiskopisu. Chtěl-li však stěžovatel dosáhnout kladného rozhodnutí o jeho žádosti, bylo nutné sdělit soudu jakoukoliv jinou formou veškeré požadované údaje a v požadovaném rozsahu je doložit.

[11] Při hodnocení stěžovatelovy žádosti o osvobození od soudních poplatků se zdejší soud přidržel požadavků, které vyjádřil v např. usnesení ze dne 5. 9. 2012, č. j. 8 As 70/2012 - 17, či usnesení ze dne 16. 1. 2013, č. j. 1 As 179/2012 - 36, kde byla hodnocena obdobná stěžovatelova žádost o osvobození od soudních poplatků jako v nynější věci. Není přitom důvodu se jakkoli odchylovat od závěrů vyjádřených v těchto usneseních o nekonkrétnosti, nedostatečnosti a nedoloženosti tvrzení obsažených ve stěžovatelem doloženém prohlášení, o které se žádost opírá. Tuto námitku proto Nejvyšší správní neshledal důvodnou.

[12] Ačkoli krajský soud pochybil, pokud z jím uvedených důvodů vyhodnotil žalobu stěžovatele jako zjevně neúspěšnou, ostatní důvody zamítnutí žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků ob stojí a každý z nich sám o sobě odůvodňuje vynesení výrok. Toto dílčí pochybení proto nemělo vliv na zákonnost napadeného usnesení.

[13] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.

Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Náhrada nákladů řízení by příslušela žalovanému, jelikož mu však žádné náklady nevznikly a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, které by přesahovaly běžnou administrativní činnost žalovaného, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu